

Η Χαραυγή

ΕΤΟΣ 80ον Αριθμός έκδοσης 1

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το αποστείλετε
σε εμάς μαζί με τη νέα σας
διεύθυνση. Ετήσια τιμή: 12 δολάρια

GRECIA: He Haravgi 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Το ξύπνημα των κοιμωμένων στον Άδη	2
Ο προφήτης Εκείνος	20
Μαρία, Μάρθα, Λάζαρος	32

Προηγούμενη έκδοση
Μαΐου Ιουνίου 2013

**The Dawn - Greek Edition
Volume 80 Issue No. 1**

Διμηνιαία έκδοση.

Printed in USA

Το ξύπνημα των κοιμωμένων στον Άδη

«Τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών,
έγεινεν απαρχή των κεκοιμημένων. »
(Α΄ Κορ. 15:20)

Από τη σκοπιά της ανθρώπινης παράδοσης θα ήταν αδιανόητο, ότι θα μπορούσε κανείς να κοιμηθεί στον Άδη. Οι Γραφές όμως αποκαλύπτουν, ότι όλοι όσοι βρίσκονται στον Άδη διατελούν σε κατάσταση ύπνου και όπως περιγράφει ο Δαβίδ βρίσκονται στον «ύπνο του θανάτου». (Ψαλ. 13:3) Όλοι όσοι πεθαίνουν υποκύπτουν σ' αυτόν τον ύπνο και η Βίβλος ομιλεί περί μιας κόλασης «σεόλ» στην Παλαιά Διαθήκη και «άδη» στην Καινή Διαθήκη.

Ο Ιησούς ως λυτρωτής και σωτήρας του κόσμου πήγε στη *sheol* (σεόλ), στον ύπνο του θανάτου, όταν πέθανε. Ο Ιησούς γνώριζε, ότι ο Πατέρας του θα τον αφυπνούσε από αυτό τον ύπνο και είπε προς τον Πατέρα του, όπως καταγράφεται στην

προφητεία: «Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον Όσιόν σου να ίδη διαφθοράν.» (Ψαλ. 16:10) Ο Ιησούς ξύπνησε από τον ύπνο του θανάτου, υπερνίκησε αυτόν. Κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Απόστολος Πέτρος διακήρυξε αυτό αναφέροντας το ίδιο γραφικό χωρίο από τους Ψαλμούς (Πράξ. 2:24-32).

Στο εδάφιο μας - Α΄ Κορ. 15:20 - ο Απόστολος Παύλος τονίζει τη σημασία της έγερσης του Χριστού από τον ύπνο του θανάτου. Αναφερόμενος στο πρόσωπο του Χριστού τον αποκαλεί «απαρχή των κεκοιμημένων». Αυτό υποδεικνύει ότι θα υπάρξουν και αναστηθέντες μετά από αυτόν. Ο Ιησούς έμελλε να ήταν ο πρώτος αναστηθείς από το θάνατο στην αιώνια ζωή. Μετά, κατά τη διάρκεια της περιόδου της δεύτερης του Χριστού παρουσίας, θα επακολουθούσε η ανάσταση των ακολούθων του και των αγίων της προχριστιανικής περιόδου και μετέπειτα η ανάσταση όλων των μελών της ανθρώπινης οικογένειας (Α΄ Κορ. 15:22-26).

Κατά την παράδοση – Η δοξασία περί Άδη

Η παράδοση των ανθρώπων και των ανθρωπίνων θρησκείων αρνείται το ότι οι νεκροί κοιμούνται. Αυτή η παράδοση ισχυρίζεται, πως στην πραγματικότητα δεν υπάρχει θάνατος και οι νεκροί είναι στην ουσία ζωντανοί και σε ανώτερο επίπεδο

απ' ότι ήταν όσο ζούσαν επί της γης. Υποστηρίζεται δε, ότι μετά το θάνατο οι δίκαιοι άνθρωποι μεταβαίνουν σ' έναν τόπο πλήρους ευτυχίας και οι άδικοι σ' έναν τόπο βασανισμού, αιώνιου διαχωρισμού από τον Θεό.

Οι παραδοσιακές απόψεις περί Άδη έχουν διαμορφωθεί κατά τη διάρκεια των αιώνων και τυγχάνουν ποικίλων αποχρώσεων. Η εκκλησιαστική ιστορία επισημαίνει, ότι τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού γράφτηκαν πολύ λίγα περί άδη ή κόλασης. Οι Χριστιανοί της αρχέγονης Εκκλησίας δεν θεωρούσαν τον άδη ως έναν κατά γράμμα τόπο. Γύρω στον 5^ο με 6^ο αιώνα άρχισε να επεκτείνεται η δοξασία περί του άδη (της κόλασης) ως ένας φρικτός τόπος βασάνων. Σύμφωνα δε με διδασκαλίες του Μεσαίωνα, όσοι πηγαίνουν εκεί υποφέρουν συνειδητά και νοιώθουν μεγάλη αγωνία και δεν έχουν ελπίδα σωτηρίας ούτε καν την ελπίδα μιας φιλεύσπλαχνης καταστροφής και ανυπαρξίας. Για πολλούς αυτή η δοξασία, αυτή η φρικτή εικόνα της κόλασης, συνεχίζεται ακόμα και σήμερα κι έτσι πιστεύουν σε τούτο. Άλλοι ωστόσο εκκλησιαστικοί προκαθήμενοι και θεολόγοι έχουν τροποποιήσει τη διδασκαλία της κόλασης. Στη νεώτερη εποχή διδάχτηκε, πως ο άδης ή η κόλαση δεν είναι ένας κατά γράμμα τόπος αιώνιων βασάνων με φυσικούς πόνους, αλλά μία αιώνια κατάσταση συνειδητής τιμωρίας στην οποία έχουν καταδικαστεί άδικοι και άπιστοι άνθρωποι,

βρισκόμενοι μακριά από τον Θεόν, την πηγή κάθε αγαθού, ειρήνης και ευτυχίας.

Οι μεν αποδέχονται την παλαιότερη παραδοσιακή εκδοχή των αιωνίων βασάνων, οι δε αποδέχονται τη σύγχρονη αντίληψη περί αιωνίου αποχωρισμού από τον Θεό. Υπάρχουν δε κι εκείνοι που διδάσκουν, πως η αλήθεια ίσως να βρίσκεται ενδιάμεσα των δύο αυτών εκδοχών.

Όλες όμως αυτές οι απόψεις έχουν δύο κύρια κοινά χαρακτηριστικά. Οι βρισκόμενοι στην κόλαση έχουν καταδικαστεί α) σε αιώνια συνειδητή τιμωρία και β) το μέλλον τους είναι ανέλπιδο.

Καμία από αυτές τις απόψεις περί κόλασης δεν μπορεί να εναρμονισθεί με το λόγο του Θεού. Έτσι βρισκόμαστε αντιμέτωποι στο να αποφασίσουμε μεταξύ της μαρτυρίας της Αγίας Γραφής και της άποψης της ανθρώπινης παράδοσης, είτε εκείνης της παλαιάς είτε εκείνης της σύγχρονης. Είναι ορθό και αναγκαίο, όπως οι μαρτυρίες της Γραφής εξεταστούν σχολαστικά, έτσι ώστε να μη υφίστανται αμφιβολίες ως προς το τι ακριβώς διδάσκει ο λόγος του Θεού. Ομιλεί η Βίβλος ότι οι νεκροί βρίσκονται σε μία μη συνειδητή κατάσταση, η οποία μοιάζει με εκείνη του ύπνου; Διδάσκει η Βίβλος ότι αμφότερες οι κατηγορίες ανθρώπων, δίκαιοι και άδικοι, πηγαίνουν στον ίδιο τόπο, στην ίδια μη συνειδητή κατάσταση έως ότου εγερθούν

την ημέρα της ανάστασης; Ας ερευνήσουμε αυτές τις ερωτήσεις.

Εκοιμήθηκαν μετά των πατέρων αυτών

Μία φράση που επαναλαμβάνεται συχνά στην Παλαιά Διαθήκη, όταν γίνεται αναφορά περί του θανάτου διαφόρων ατόμων, είναι ότι αυτοί κοιμήθηκαν μετά των πατέρων τους. Διαβάζουμε π.χ. περί του Δαβίδ «Και εκοιμήθη ο Δαβίδ μετά των πατέρων αυτού, και ετάφη εν τη πόλει Δαβίδ.» (Α΄ Βασ. 2:10), περί του Ροβοάμ «Και εκοιμήθη ο Ροβοάμ μετά των πατέρων αυτού, και ετάφη μετά των πατέρων αυτού ...» (Α΄ Βασ. 14:31), περί του Ασά «Και εκοιμήθη ο Ασά μετά των πατέρων αυτού, και ετάφη μετά των πατέρων αυτού ...» (Α΄ Βασ. 15:24), περί του Αμρί, «Και εκοιμήθη ο Αμρί μετά των πατέρων αυτού, και ετάφη εν Σαμαρεία.» (Α΄ Βασ. 16:28), ο οποίος «έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου, χειρότερα παρά πάντας τους προ αυτού» (Α΄ Βασ. 16:25).

Εάν τώρα, σύμφωνα με την παράδοση, οι ενάρετοι πηγαίνουν κατευθείαν στον ουρανό μόλις πεθαίνουν, αυτοί πιθανώς δεν θα μπορούσαν να κοιμηθούν, τη στιγμή που θα απολάμβαναν τη συντροφιά των αγίων αγγέλων. Και εάν τώρα, από την άλλη πλευρά, οι ασεβείς πηγαίνουν μετά θάνατο σε ένα μέρος βασάνων, θα ήταν για αυτούς μάλλον δύσκολο να κοιμηθούν τη στιγμή που θα

βασανιζόνταν, σύμφωνα με την ανθρώπινη παράδοση.

Ο Θεός, όμως, ο συγγραφέας της Βίβλου, γνωρίζει ότι στο θάνατο δεν υπάρχει συνειδητότητα, ύπαρξη συνείδησης, συνειδητή γνώση. Ο Θεός απεκάλυψε στον καλό βασιλιά Ιωσία, όταν οι αμαρτίες του λαού Ισραήλ είχαν αυξηθεί σε τέτοιο βαθμό που έμελλε να επέλθει η θεία τιμωρία στο λαό: «Ίδού, εγώ θέλω σε συνάξει εις τους πατέρας σου, και θέλεις συναχθή εις τον τάφον σου εν ειρήνη, και δεν θέλουσιν ιδεί οι οφθαλμοί σου πάντα τα κακά, τα οποία εγώ επιφέρω επί τον τόπον τούτον, και επί τους κατοίκους αυτού.» (Β΄ Χρον. 34:28)

Η μαρτυρία του Ιησού

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε την ίδια γλώσσα περί των νεκρών με εκείνη της Παλαιάς Διαθήκης. Όταν ο αδελφός της Μάρθας και της Μαρίας πέθανε, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Λάζαρος ο φίλος ημών εκοιμήθη, αλλά υπάγω δια να εξυπνίσω αυτόν. Είπον λοιπόν οι μαθηταί αυτού: Κύριε, αν εκοιμήθη, θέλει σωθή. Αλλ' ο Ιησούς είχεν ειπέ περί του θανάτου αυτού, εκείνοι όμως ενόμισαν ότι λέγει περί της κοιμήσεως του ύπνου. Τότε λοιπόν είπε προς αυτούς ο Ιησούς παρρησία: Ο Λάζαρος απέθανε.» (Ιωάν. 11:11-14)

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε προς την Εκκλησία της Κορίνθου, αναφερόμενος σε όσους είχαν δει τον Ιησού μετά την ανάστασή του: «μετά ταύτα εφάνη εις πεντακοσίους και επέκεινα αδελφούς δια μιας, εκ των οποίων οι πλειότεροι μένουσιν έως τώρα, τινές δε και κοιμήθησαν» (Α΄ Κορ. 15:6). Αυτοί ήταν «αδελφοί» που ήταν τόσο πιστοί στο Διδάσκαλό τους, ο οποίος εμφανίστηκε σε αυτούς μετά την ανάστασή του. Σίγουρα, εάν η παράδοση ήταν ορθή, όσοι απ' αυτούς είχαν πεθάνει, θα έπρεπε να είχαν πάει στον ουρανό. Δεν είναι όμως έτσι. Ο Απ. Παύλος έγραψε, ότι αυτοί κοιμήθησαν στο θάνατο.

Ο Στέφανος, ο πρώτος Χριστιανός μάρτυρας, αποτελεί χαρακτηριστική περίπτωση στο υπό εξέταση θέμα. Υπήρξε στο έπακρον πιστός στο Ευαγγέλιο του Χριστού. Ένεκα της πιστότητας και της παρρησίας του, οι θρησκευτικοί άρχοντες του λαού Ισραήλ μίσησαν αυτόν και παρεκίνησαν το λαό στο να λιθοβολήσουν αυτόν μέχρι θανάτου. Οι τελευταίες στιγμές της ζωής του αναγράφονται στις Πράξεις των Αποστόλων κεφ. 7, εδάφ. 60: «Και γονατίσας εφώναξε μετά φωνής μεγάλης, Κύριε, μη λογαριάσης εις αυτούς την αμαρτίαν ταύτην, και τούτο ειπών, κοιμήθη.» Τίποτε δεν αναφέρεται περί του Στεφάνου ότι ελήφθη στους ουραμούς. Απλώς αυτός περιέπεσε στον ύπνο του θανάτου.

Όλες οι τάξεις του ύπνου του θανάτου

Ο Ιώβ είναι μία εκ των γνωστοτέρων προσωπικοτήτων της Βίβλου. Ο Ιάκωβος έγραψε: «ηκούσατε την υπομονήν του Ιώβ» (Ιάκ. 5:11). Ο Ιώβ χρειαζόταν υπομονή για να μπορέσει να βαστάξει τις σκληρές δοκιμασίες, τις οποίες ο Θεός επέτρεψε να επέλθουν επί αυτού. Μέσα στη μεγάλη θλίψη του αναρωτήθηκε εάν θα ήταν καλύτερο να είχε πεθάνει κατά τη γέννησή του. Επίσης εξέφρασε τη σκέψη, ότι εάν δεν ζούσε και είχε πεθάνει, τότε θα κοιμόταν και θα ησύχαζε. «Δια τι δεν απέθανον από μήτρας; ... Διότι τώρα ήθελον κοιμάσθαι και ησυχάζει, ήθελον υπνώττει, τότε ήθελον είσθαι εις ανάπαυσιν.» (Ιώβ 3:11, 13)

Μία από τις συμπαθητικές πτυχές της παράδοσης του ότι οι νεκροί δεν είναι νεκροί, αποτελεί η δοξασία ότι τα βρέφη και τα παιδιά κατά την ώρα του θανάτου μεταβαίνουν αμέσως στον ουρανό και γίνονται άγγελοι. Και όμως ο Ιώβ δεν είχε μία τέτοια αντίληψη. Πίστευε, πως εάν απέθνησκε σαν βρέφος θα κοιμόταν, θα ησύχαζε, θα αναπαυόταν. Αυτό δεν περιγράφει τη ζωή των αγγέλων. Αυτή η παράδοση είναι ίσως μία ευχάριστη προοπτική για τις πενθούσες μητέρες, μία ακόμη πιο ευχάριστη παρηγοριά από εκείνη της Βίβλου, που διδάσκει ότι τα παιδιά που πέθαναν, κοιμούνται ήρεμα μέχρι την ανάσταση και τότε θα επιστρέψουν στις οικογένειές τους.

Ο Ιώβ δεν αφήνει το θέμα στη μέση με το τι θα είχε απογίνει εάν πέθανε σαν βρέφος, αλλά συνεχίζει περί του θανάτου και του τάφου: «Μετά βασιλέων και βουλευτών (συμβούλων) της γης, οικοδομούντων εις εαυτούς ερημώσεις, ή μετά αρχόντων, οίτινες έχουσι χρυσίον, οίτινες εγέμισαν τους οίκους αυτών αργυρίου, ή ως εξάμβλωμα κεκρυμμένον, δεν ήθελον υπάρχει, ως βρέφη μη ιδόντα φως. Εκεί οι ασεβείς παύουσιν από του να ταράττωσι, και εκεί αναπαύονται οι κεκοπιασμένοι, εκεί αναπαύονται ομού οι αιχμάλωτοι, δεν ακούουσι φωνήν καταδυνάστου, εκεί είναι ο μικρός και ο μέγας και ο δούλος, ελεύθερος του κυρίου αυτού.» (Ιώβ 3:14-19)

Δεν υπάρχει περιθώριο παρανόησης της έννοιας αυτών των λόγων. Αποκαλύπτει ότι οι μεγάλοι και οι μικροί, οι πλούσιοι και οι φτωχοί, οι ασεβείς, οι αποκαμωμένοι, οι βασιλείς, οι πρίγκιπες και τα βρέφη βρίσκονται στον ίδιο τόπο, στην ίδια κατάσταση, όταν αποθάνουν. Δεν είναι σε μία κατάσταση ευτυχίας, ούτε σε μία κατάσταση βασανισμού, ούτε σε οποιαδήποτε συνειδητή κατάσταση. Όχι, ο Ιώβ εξηγεί, ότι βρίσκονται υπό το κράτος της ησυχίας – του ύπνου. Αυτός είναι ο λόγος γιατί λίγο αργότερα στη δοκιμασία του, ο Ιώβ ζήτησε από τον Θεό να του επιτραπεί να πεθάνει. Ήθελε να απελευθερωθεί από τους πόνους και γνώρισε πως στο θάνατο θα είχε την απελευθέρωση από τα δεινά.

Η προσευχή του Ιώβ περί θανάτου αναγράφεται στο κεφάλαιο 14, εδάφιο 13: «Είθε να με έκρυπτες εν τω τάφω, να με εσκέπαζες εωσού παρέλθη η οργή σου, να προσδιώριζες εις εμέ προθεσμίαν, και τότε να με ενθυμηθής!» Το πιο αποκαλυπτικό γεγονός στην προσευχή αυτή του Ιώβ είναι η χρήση της εβραϊκής λέξης *σεόλ* (*sheol*), η οποία εδώ μεταφράζεται με «τάφος». Αυτή η λέξη έχει μεταφραστεί (στην αγγλική Γραφή) ως «άδης» 31 φορές, ως «τάφος» επίσης 31 φορές και ως «λάκκος» 3 φορές στην Παλαιά Διαθήκη και είναι η μοναδική εβραϊκή λέξη που μεταφράστηκε τοιουτοτρόπως.

Στην πραγματικότητα η εβραϊκή λέξη *σεόλ* (*sheol*) περιγράφει τον άδη του αρχαίου λαού του Θεού, που ήταν γνωστός. Είναι η μόνη λέξη που χρησιμοποίησε ο Θεός στο λόγο του κατά τη διάρκεια μιας περιόδου πάνω από 4000 χρόνια, από τη δημιουργία του ανθρώπου μέχρι την πρώτη έλευση του Χριστού. Ούτε υπήρξε κάποια αλλαγή στη συνέχεια. Τα πρωτότυπα χειρόγραφα της Καινής Διαθήκης αναγράφουν τη λέξη «άδης» και αυτή δεν περιγράφει την κατάσταση του νεκρού διαφορετικά απ' ό,τι αυτή ήταν κατανοητή από τους υπηρέτες του Θεού κατά την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης.

Ο Ιώβ ζήτησε από τον Θεό να τον αφήσει να μεταβεί στον άδη, στον τάφο, για να εκφύγει των

πόνων! Στον άδη ή στην κόλαση της παράδοσης ο Ιώβ θα υπέφερε σε μεγαλύτερο βαθμό και οι πόνοι του θα συνεχιζόνταν στην ατελείωτη αιωνιότητα. Ωστόσο, η δοξασία της παράδοσης περί άδη και κόλασης δεν είχε αναπτυχθεί στις ημέρες του Ιώβ ή εάν είχε αναπτυχθεί αυτός γνώριζε πως ήταν λάθος. Ο Ιώβ ήξερε ότι ο άδης είναι το κράτος του θανάτου, όπου θα βρισκόταν σε ησυχία, όπου θα κοιμόταν χωρίς αισθήσεις και θα ήταν απελευθερωμένος από τους πόνους του.

Στην προσευχή του ο Ιώβ έβαλε ένα όριο στο χρονικό διάστημα που ήθελε να παραμείνει στον άδη ή στη λεγόμενη κόλαση «... εωσού παρέλθη η οργή σου, να προσδιώριζες εις εμέ προθεσμίαν, και τότε να με ενθυμηθής!» Η παράδοση λέγει ότι η κόλαση είναι ένας τόπος, τον οποίον ο Θεός επισκέφεται διακατεχόμενος από οργή κατά των αμαρτωλών. Εκεί θα πήγαινε ο Ιώβ, παρόλου που ήταν ένας δίκαιος υπηρέτης του Υψίστου; Ζητούσε να πάει στην κόλαση για να διαφύγει της θείας οργής; Τι εννοούσε με αυτό;

Προφανώς ο Ιώβ αναφερόταν στην καταδίκη του θανάτου που είχε εκδοθεί για όλο το ανθρώπινο γένος, η οποία κρίση επεβλήθηκε στον Αδάμ και στους απογόνους του ένεκα της αμαρτίας του. Αυτή η αρά ή δυσμένεια του Θεού εκδηλώθηκε με όλα εκείνα τα συνοδευτικά επακόλουθα, δηλ. με ασθένειες, πόνους και τελικά με το θάνατο. Ο Ιώβ

έκρινε πως είχε βιώσει το μερίδιό του όσο αφορά τον πόνο που συνδέεται με την ποινή του θανάτου, έτσι ώστε ο ίδιος ζήτησε από τον Θεό να τον αφήσει να πεθάνει κι έτσι να απαλλαγεί από περαιτέρω πόνους.

Ο Ιώβ ήταν ένας από τους πιστούς υπηρέτες του Υψίστου και σε αυτή την προσευχή βρίσκουμε αυτόν να χρησιμοποιεί εκφράσεις που αποκαλύπτουν το πανάγαθο σχέδιο του Θεού για την απολύτρωση και ανόρθωση του ανθρωπίνου γένους από τον ύπνο του θανάτου. Ζήτησε να κρυφτεί στον άδη μόνο εωσού παρέλθει η οργή του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι η ποινή του θανάτου κάποια μέρα - κατά τον προσδιορισμένο καιρό του Θεού - θα αρθεί. Η Βίβλος επιβεβαιώνει αυτό ξανά και ξανά. Ο Ιώβ πίστευε αυτό και ήθελε να παραμείνει στον άδη, στον τάφο, μόνο μέχρι τον προσδιορισμένο παρά Θεού χρόνο, οπότε δεν θα υπήρχε πλέον αμαρτία, πόνος και θάνατος.

Όσοι κοιμούνται θα αφυπνιστούν

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε, ότι μέσω της Βασιλείας του Χριστού θα καταργηθεί ο θάνατος (Α΄ Κορ. 15:25, 26). Ο Ησαΐας προφήτευσε, ότι ο Θεός θα «καταπίει τον θάνατον εν νίκη» (Ησ. 25:8). Στην Αποκάλυψη 21:4 διαβάζουμε και πιστεύουμε τούτο απόλυτα, ότι θα έλθει μία εποχή, κατά την οποία δεν θα υπάρχουν πλέον δάκρυα, πόνοι και

θάνατος. Η Βίβλος παρομοιάζει τη μακρά περίοδο της βασιλείας της αμαρτίας και του θανάτου σαν μία νύχτα σκότους. Στον Ψαλμό 30:5 διαβάζουμε: «Διότι η οργή αυτού διαρκεί μίαν μόνην στιγμήν, ζωή όμως είναι εν τη ευμενεία αυτού, το εσπέρας δύναται να συγκατοικήση κλαυθμός, αλλά το πρωί έρχεται αγαλλίασις.» Ο Ιώβ πρόσμενε αυτή την πρωία της ευτυχίας και παρεκάλεσε τον Θεόν να του επιτρέψει να παραμείνει στον άδη μέχρι να ανατείλει η θαυμαστή ημέρα του Κυρίου.

Ο Ιώβ αφού ζήτησε από τον Θεό να πεθάνει, κατόπιν ρώτησε: «Εάν αποθάνη ο άνθρωπος, θέλει αναζήσει; Πάσας τας ημέρας της εκστρατείας μου θέλω περιμένει, εωσού έλθη η μεταλλαγή μου.» (Ιώβ 14:14) Ο Ιώβ δεν επιθυμούσε να παραμείνει αιωνίως κοιμώμενος στον άδη. Είχε την επιθυμία και την ελπίδα της μεταλλαγής από το θάνατο στη ζωή. Και γι' αυτό συνεχίζοντας είπε: «Θέλεις καλέσει, και εγώ θέλω σοι αποκριθή, θέλεις επιβλέψει εις το έργον των χειρών μου.» (Ιώβ 14:15) Ο Ιώβ γνώριζε πως εκείνοι που πεθαίνουν, κοιμούνται στον άδη και πως θα εγερθούν από τον «ύπνο του θανάτου» την ένδοξη ημέρα της ανάστασης.

Στο εδάφιο Δανιήλ 12:2 αναγράφεται: «Πολλοί εκ των κοιμωμένων εν τω χώματι της γης θέλουσιν εξεγερθή, ...» Όταν ο Θεός κατεδίκασε τον Αδάμ σε θάνατο, είπε προς αυτόν: «..., εωσού επιστρέψης

εις την γην, εκ της οποίας ελήφθης, επειδή γη είσαι, και εις την γην θέλεις επιστρέψει.» (Γέν. 3:19) Οι νεκροί κοιμούνται στο χώμα της γης, ως εκ τούτου κοιμούνται στο θάνατο, στον άδη της Βίβλου.

Οι «πολλοί» του εδαφίου Δαν. 12:2, που μέλλουν να ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου, είναι αυτοί που έχουν πεθάνει. Χρειαζόμαστε να συμβουλευτούμε μόνο τη μαρτυρία του λόγου του Θεού για να προσδιορίσουμε το ποιοι και πόσοι συμπεριλαμβάνονται σε αυτό το «πολλοί» που θα εγερθούν από τον ύπνο του θανάτου. Η Αγία Γραφή παρομοιάζει τους νεκρούς με αιχμαλώτους σε φυλακή και η Παλαιά Διαθήκη περιγράφει την αφύπνιση αυτών ως επιστροφή από την αιχμαλωσία τους.

Στο εδάφιο Ιεζεκιήλ 16:53, ο Θεός μας διαβεβαιώνει ότι το ξύπνημα αυτό εκ του θανάτου θα είναι τόσο για τους Ισραηλίτες, όσο και για τους Σοδομίτες και τους Σαμαρείτες. Το εδάφιο Ιερεμία 48:47 μας φανερώνει ότι και οι Μωαβίτες θα επανέλθουν στη ζωή και τα εδάφια Ιερεμία 49:6 και 39 συμπεριλαμβάνουν στην αφύπνιση εκ του ύπνου του θανάτου ή στην απελευθέρωση από τα δεσμά του θανάτου και τους Αμμωνίτες και τους Ελαμίτες.

Στην προσευχή του Μωϋσή αναγράφονται τα λόγια: «Επαναφέρεις τον άνθρωπον εις τον χουν, και λέγεις, Επιστρέψατε, υιοί των ανθρώπων.»

(Ψαλμός 90:3) Η προσευχή του Μωϋσή μας υπενθυμίζει τα λόγια του Απ. Παύλου: «Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθῆ εν τω Χριστώ.» (Α΄ Κορ. 15:22) Ο Ιησούς είπε, ότι «πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, και θέλουσιν εξέλθει.» (Ιωάν. 5:28, 29) Ο Απ. Παύλος έδωσε μαρτυρία της πίστης και ελπίδας του, «ότι μέλλει να γείνη ανάστασιν νεκρών, δικαίων και αδίκων». (Πράξ. 24:15)

Στην Αποκάλυψη 20:13 πληροφορούμαστε, πως «ο θάνατος και ο άδης» θα δώσουν τους νεκρούς, που τελούν υπό την εξουσία αυτών. Κι εδώ, όπως και σε όλη την Αγία Γραφή, οι ευρισκόμενοι στον άδη χαρακτηρίζονται ως «νεκροί». Αυτοί δεν είναι ζωντανοί και δεν υφίστανται βασανιστήρια ή κάποια συνειδητή τιμωρία με οποιαδήποτε έννοια του όρου. Αυτοί κοιμούνται στο θάνατο και κάποια μέρα θα αφυπνιστούν, επειδή αυτό είναι η πρόθεση της θείας αγάπης, η πρόθεση της απολύτρωσης μέσω του πολυτίμου αίματος του Χριστού.

«Πολλοί» - όλοι

Έτσι βλέπουμε πως οι «πολλοί» εγειρόμενοι εκ του θανάτου που αναφέρεται στην προφητεία του Δανιήλ είναι στην πραγματικότητα όλοι οι νεκροί. Ο Δανιήλ εξηγεί ότι μερικοί εξ αυτών θα αναστηθούν πρώτοι και μάλιστα «εις αιώνιον

ζωήν». Αρχής γενομένης από το δίκαιο Άβελ και μέσω των αιώνων μέχρι τον Ιωάννη το Βαπτιστή, που αποδείχτηκαν πιστοί υπηρέτες του Υψίστου. Ο Απ. Παύλος εξηγεί ότι όλοι αυτοί οι άγιοι θα αξιωθούν «καλυτέρας αναστάσεως». (Εβρ. 11:35)

Οι μαθητές του Ιησού σ' αυτόν τον αιώνα δεν αποκτούν κατά την ανάστασή τους απλώς «ζωή», αλλά «δόξα και τιμήν και αφθαρσίαν, ζωήν αιώνιον». (Ρωμ. 2:7) Αυτοί μαζί με τον Ιησού είναι τα «πρωτοκάρπια» της ανάστασης και θα βασιλεύσουν μεθ' Αυτού στη βασιλεία του. (Αποκ. 3:21, 20:6)

Υπάρχουν πολλοί, ωστόσο, αμέτρητα εκατομμύρια, που στην παρούσα ζωή δεν αξιώθηκαν μία τέτοια θέση σε αυτές τις ειδικές κατηγορίες. Όταν αυτοί θα εγερθούν από τη σεόλ ή άδη, τότε, όπως λέγει ο Δανιήλ, θα είναι «εις ονειδισμόν και εις κατασχύνην αιώνιον», λόγω των παραδοσιακών παρανοήσεων περί της μελλοντικής τιμωρίας των αμαρτωλών. Η έκφραση «ονειδισμός και αιώνια κατασχύνη» δεν σημαίνει αιώνια βάσανα.

Μία στιγμή περισυλλογισμού θα φανερώσει το τι εννοούσε ο προφήτης Δανιήλ. Η αφύπνιση των εν λόγω ατόμων που θα εξέλθουν για ονειδισμό και κατασχύνη, σημαίνει ότι αυτοί θα επανέλθουν στη ζωή, ως άνθρωποι, εδώ επί της γης. Ο ιουδαϊκός

λαός της εποχής του Δανιήλ είχε περιπέσει στη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία ένεκα της ειδωλολατρίας του. Οι απαγωγείς τους ζούσαν μακριά του Θεού, μακριά από το να ευαρεστούν τον Θεό. Σε κάθε γενεά της ανθρώπινης ιστορίας, της εμπειρίας του κακού, η αδικία ήκμασε και ολίγοι ήταν εκείνοι που σοβαρά προσπάθησαν να μάθουν και να πράξουν το θέλημα του Θεού. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων δεν θα μπορέσει να φανεί ως άτομα άξια επαίνου, όταν θα συγκριθούν με τα υψηλά πρότυπα της δικαιοσύνης που θα επικρατούν επί της γης κατά τον καιρό της αφύπνισής τους από τον ύπνο του θανάτου.

Σε κάθε γενεά υπήρχαν κλέφτες, δολοφόνοι, εκμεταλλευτές και καταπιεστές. Κατά τη διάρκεια της βασιλείας της αμαρτίας και του θανάτου εκείνοι που έπραξαν κακοήθειες και αδικίες «προόδευσαν». Ναι, «οι εργαζόμενοι την ανομίαν υψώθησαν, ναι, οι πειράζοντες τον Θεόν, και αυτοί εσώθησαν.» (Μαλ. 3:15) Οπωσδήποτε, οι συνθήκες θα είναι τελείως διαφορετικές, όταν αναστηθούν εκ των νεκρών. Η εξουσία της Βασιλείας του Χριστού θα αποτρέψει τη συνέχιση της διεστραμμένης πορείας τους. Επιπρόσθετα να συναντηθούν με άτομα που στην προτέρα ζωή τους αδίκησαν και δεν θα είναι σε θέση να αποκρύψουν τα πραγματικά περιστατικά. Το άτομο που δολοφονήθηκε θα μπορεί να εντοπίσει το δολοφόνο του. Πόσο μεγάλη

θα είναι η ντροπή για τους παραβάτες και πώς θα αντέξουν την περιφρόνηση.

Θα υπάρχουν πολύ ολίγοι, ίσως κανένας, απ' αυτούς που θα εγερθούν από τον ύπνο του θανάτου στη γενική ανάσταση που δεν θα έχει κάποια αιτία για ντροπή. Ευτυχώς όμως, αυτό δεν θα συνεχιστεί αιώνια. Η λέξη «αιώνια» στη φράση «αιώνια κατασχώνη» (Δαν. 12:2) είναι μεταφρασμένη από τα εβραϊκά και σημαίνει «περίοδος διαρκείας» ή «διάρκεια μέχρι την ολοκλήρωση». Αυτό θα συνεχιστεί μέχρι που κάθε άνθρωπος διορθωθεί πρεπόντως και καταστεί άξιος του σεβασμού και της εμπιστοσύνης των συνανθρώπων του.

Έτσι θα αποβεί αλήθεια αυτό που έγραψε ο Ησαΐας, ότι «οι λελυτρωμένοι του Κυρίου θέλουν επιστρέψει, και ελθεί εν αλαλαγμώ εις την Σιών, και ευφροσύνη αιώνιος θέλει είσθαι επί της κεφαλής αυτών, αγαλλίασιν και ευφροσύνην θέλουν απολαύσει, η λύπη δε και ο στεναγμός θέλουν φύγει», επειδή «ο θάνατος δεν θέλει υπάρχει πλέον». (Ησ. 35:10, Αποκ. 21:4)

* * *

Ο προφήτης Εκείνος

**«Ο μεν Μωϋσής υπήρξε πιστός
εις όλον τον οίκον αυτού ως θεράπων,
εις μαρτυρίαν των λαληθησομένων,
ο δε Χριστός, ως υιός επί τον οίκον
αυτού, του οποίου ημείς είμεθα οίκος.»
(Εβραίους 3:5, 6)**

Αξιοσημείωτη προφητεία προεξέχει στις σελίδες του Δευτερονομίου: «Προφήτην εκ μέσου σου θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου εκ των αδελφών σου ως εμέ.» (Δευτ. 18:15), είπε ο μεγάλος Νομοθέτης και Μεσίτης του Ισραήλ. Αυτός προέτρεπε το λαό, να μη ακολουθεί νεκρομάντες και μάγους ή δεισιδαίμονες αστρολόγους και μάντιες, που υπήρχαν μεταξύ των Χαναναίων, τη γη των οποίων έμελλαν να καταλάβουν.

Ο λαός είπε στο Μωϋσή: «Λάλησον συ προς ημάς και θέλομεν ακούσει, και ας μη λαλήση προς ημάς ο Θεός, δια να μη αποθάνωμεν.» (Εξοδ. 20:19) Αναγνώριζαν την ανάγκη Μεσίτη, και ο Κύριος ο Θεός είπε στο Μωϋσή: «Καλώς έχουσιν όσα ελάλησαν. Προφήτην εκ μέσου των αδελφών αυτών θέλω αναστήσει εις αυτούς, ως σε, και θέλει

βάλει τους λόγους μου εις το στόμα αυτού, και θέλει λαλεί προς αυτούς πάντα όσα εγώ προστάζω εις αυτούς. Και ο άνθρωπος όστις δεν υπακούση εις τους λόγους μου, τους οποίους αυτός θέλει λαλήσει εν τω ονόματί μου, εγώ θέλω εκζητήσει τούτο παρ' αυτού.» (Δευτ. 18:17-19)

ΠΟΛΛΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Ο Θεός ήγειρε πολλούς προφήτες στον Ισραήλ μετά από αυτά, αλλά μεταξύ αυτών, μπορούμε να πούμε, «Δεν ηγέρθη πλέον εν τω Ισραήλ προφήτης ως ο Μωϋσής, τον οποίον εγνώρισεν ο Κύριος πρόσωπον προς πρόσωπον.» (Δευτ. 34:10) Τόσο απόλυτα πεπεισμένοι ήταν οι Ιουδαίοι στις ημέρες του Ιησού, ότι ο προϋποσχεθείς προφήτης δεν είχε ακόμη φανερωθεί, ώστε αυτοί έθεσαν την ερώτηση στον Ιωάννη τον Βαπτιστή: «Ο προφήτης – ΕΚΕΙΝΟΣ – είσαι συ;» (Ιωάν. 1:21), εννοούντες την προφητεία του Μωϋσή. Όταν δε μετέπειτα είδαν το θαύμα της διατροφής χιλιάδων λαού, η σκέψη τους πήγε στο πώς ο Μωϋσής έθρεψε το λαό με το Μάννα, λέγοντες με δυνατή φωνή: «Ούτος είναι αληθώς ο προφήτης ο μέλλων να έλθη εις τον κόσμον.» (Ιωάν. 6:14)

Η βαρύτητα της έννοιας των λόγων: «καθώς εμέ» δεν κατανοήθηκε επαρκώς ένεκα αδυναμίας αντίληψης. Τα παρακάτω σημεία οφείλουν να παραβληθούν:

1) α) Ο Μωϋσής σώθηκε εκ θανάτου ως βρέφος.
β) Το ίδιο και ο Ιησούς.

2) α) Ο Μωϋσής έφυγε από την πατρίδα του στη γη Μαδιάμ για να σωθεί από την οργή του Φαραώ.

β) Ο Ιησούς έφυγε επίσης από την πατρίδα του στην Αίγυπτο για να παραμείνει στη ζωή.

3) α) Μετά από αυτά ο Κύριος είπε στο Μωϋσή στη γη Μαδιάμ: «Ύπαγε, επίστρεψον εις Αίγυπτον, διότι απέθανον πάντες οι άνθρωποι οι ζητούντες την ψυχήν σου.» (Έξοδ. 4:19)

β) «Ιδού, άγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' όναρ εις τον Ιωσήφ εν Αιγύπτω, λέγων: Εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού, και ύπαγε εις γην Ισραήλ, διότι απέθανον οι ζητούντες την ψυχήν του παιδίου.» (Ματθ. 2:19, 20)

4) α) Ο Μωϋσής «ηρνήθη να λέγεται υιός της θυγατρός του Φαραώ, προκρίνας μάλλον να κακουχίται με τον λαόν του Θεού, παρά να έχη πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτίας». (Έβρ. 11:24, 25). Αρνούμενος να λέγεται υιός της θυγατέρας του Φαραώ, αρνήθηκε εμμέσως του θρόνου της Αιγύπτου.

β) Ο Ιησούς αρνήθηκε να υποταχθεί στον άρχοντα του παρόντος κόσμου και να γίνει βασιλέας, προτιμώντας μάλλον να κακουχείται για το λαό του Θεού.

5) α) «Και εδιδάχθη ο Μωϋσής πάσαν την σοφίαν των Αιγυπτίων, και ήτο δυνατός εν λόγοις και εν έργοις.» (Πράξ. 7:22) Και ο Ιώσηπος λέγει,

ότι ο Μωϋσής είχε θείο κάλλος και ήταν προηγμένος με ξέχωρη σοφία και γνώση.

β) Ο Ιησούς ο Ναζωραίος «εστάθη ανήρ προφήτης, δυνατός εν έργω και λόγω ενώπιον του Θεού και παντός του λαού.» (Λουκ. 24:19)

6) α) Ο Μωϋσής αντιστάθηκε στους μάγους του Φαραά, οι οποίοι αναγνώρισαν την υπεροχή του.

β) Ο Ιησούς εναντιώθηκε στα πονηρά πνεύματα, τα οποία αναγνώρισαν αυτόν ως ανώτερος τους.

7) α) Ο Μωϋσής ήταν νομοθέτης, προφήτης και ιερέας.

β) Ο Ιησούς Χριστός θα γίνει νομοθέτης, μεσίτης, προφήτης και ιερέας κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.

8) α) Ο Μωϋσής έφερε σκότος στη γη της Αιγύπτου.

β) Ο ήλιος έκρυψε το φέγγος αυτού, όταν ο Ιησούς απέθανε.

9) α) Μετά το σκότος στην Αίγυπτο επακολούθησε ο θάνατος των πρωτοτόκων, ανθρώπων και ζώων.

β) Ο θάνατος του Ιησού ήταν προάγγελος της καταστροφής όλου του έθνους Ισραήλ και των πρωτοτόκων του.

10) α) Ο Μωϋσής προείπε τις συμφορές που έμελλαν να επέλθουν στο έθνος Ισραήλ, ένεκα της παρακοής τους.

β) Το ίδιο έπραξε και ο Χριστός, προλέγοντας την απόρριψή τους.

11) α) Το πνεύμα του Μωϋσή επεκάθισε στους εβδομήκοντα πρεσβυτέρους του Ισραήλ και αυτοί προφήτευαν.

β) Ο Χριστός απένημε το πνεύμα του στους εβδομήκοντα μαθητές του και αυτοί προφήτευαν και κήρυτταν.

12) α) Ο Μωϋσής νίκησε τον Αμαλήκ, υψώνοντας τα χέρια του υπέρ του Ισραήλ.

β) Ο Ιησούς επερίσχυσε των εχθρών του, όταν τα χέρια του υψώθηκαν επί του σταυρού.

13) α) Ο Μωϋσής επεκύρωσε τη διαθήκη μεταξύ του Θεού και του λαού, ραντίζοντας αυτούς με αίμα ζώων.

β) Ο Χριστός έκαμε αυτό με το ίδιο αυτού αίμα υπέρ του κόσμου της ανθρωπότητας.

14) α) Ο Μωϋσής δέχθηκε να πεθάνει υπέρ του λαού.

β) Ο Χριστός έκαμε το αυτό, πέθανε υπέρ των αμαρτωλών όλης της ανθρωπότητας.

15) α) Ο Μωϋσής έσφαξε τον πασχάλειο αμνό και κανένα οστό αυτού δεν συνετρίβη. Και το αίμα αυτού προστάτευσε το λαό από το θάνατο, την νύχτα εκείνη της εξόδου.

β) Ο Χριστός είναι το Πάσχα ημών, και κανένα οστό αυτού δεν συνετρίβη. Το αίμα του σώζει το λαό του, τα πρωτότοκα κατά τον Ευαγγελικό αιώνα, και τον κόσμο την πρωΐα της ανάστασης πάντων.

16) α) Ο Μωϋσής ύψωσε τον χαλκούν όφι στην έρημο και οι βλέποντες σε αυτόν ιατρεύθηκαν από το θανατηφόρο δάγκωμα.

β) Ο Ιησούς είπε: «Και εγώ εάν υψωθώ εκ της γης, θέλω ελκύσει πάντα προς εμαυτόν.» (Ιωάν. 12:32)

17) α) Τη μεγάλη αγάπη, κόπο και θυσία του Μωϋσή υπέρ του λαού του, ανταπέδωσαν σε αυτόν με αγνωμοσύνη και επανάσταση.

β) Το ίδιο έπραξαν και στον Ιησού, ο λαός αυτού τον θανάτωσε.

18) α) Η Μαριάμ και ο Ααρών μίλησαν εναντίον του Μωϋσή. (Αριθμ. 12:8-16)

β) Περί του Ιησού διαβάσουμε: «Ουδέ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν.» (Ιωάν. 7:5) «Και οι συγγενείς αυτού εξήλθον δια να πιάσωσιν αυτόν, διότι έλεγον, ότι είναι έξω εαυτού.» (Μάρκ. 3:21)

19) α) Ο Μωϋσής «ήτο πραϋς σφόδρα υπέρ πάντα τους ανθρώπους, τους επί της γης». (Αριθμ. 12:3)

β) Ο Ιησούς είπε: «Μάθετε απ' εμού, ότι πρᾶος είμαι και ταπεινός την καρδιαν, και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών.» (Ματθ. 11:29)

20) α) Ο Ισραήλ δεν εισήλθε στη γη της επαγγελίας έως ότου ο Μωϋσής απέθανε.

β) Ο θάνατος του Ιησού διάνοιξε την οδό της ζωής και της αφθαρσίας. (Β' Τιμ. 1:10, Εβρ. 10:20)

ΚΑΙ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Υπάρχουν επίσης και άλλες ομοιότητες σε μερικά σημεία μεταξύ του θανάτου του Μωϋσή και του θανάτου του Ιησού. Ο Μωϋσής απέθανε ένεκα της ανομίας του λαού του, η οποία έκαμε τον Μωϋσή να αμαρτήσκει κι επέφερε τη δυσμένεια του Κυρίου εναντίον του. Ανέβηκε στο όρος Νεβώ, στην κορυφή Φασγά, απέναντι της Ιεριχώ και αφού ο Κύριος του έδειξε τη γη της επαγγελίας, απέθανε σε ηλικία εκατόν είκοσι ετών. «Δεν ημαυρώθησαν οι οφθαλμοί αυτού, ουδέ ηλαττώθη η δύναμις αυτού.» (Δευτ. 34:1-7)

Ο Χριστός απέθανε για τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ, καθώς και για τις αμαρτίες όλου του κόσμου της ανθρωπότητας. Ο Μωϋσής τάφηκε και κανένας δεν γνωρίζει πού βρίσκεται το σώμα του. (Δευτ. 34:6) Επίσης κανένας δεν γνωρίζει το τι απέγινε με το σώμα του Ιησού. Αυτό δόθηκε δια παντός ως ΑΝΤΙΛΥΤΡΟΝ του Αδάμ και του γένους του, δια παντός στη Δικαιοσύνη του Θεού.

ΚΑΙ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Ο ιστορικός Ευσέβιος παρατήρησε και περαιτέρω ομοιότητες μεταξύ του Μωϋσή και του Ιησού Χριστού, ανφέροντας:

1) α) Ο Μωϋσής προθυμοποιήθηκε να σώσει το Ιουδαϊκό έθνος από τη δεισιδαιμονία των

Αιγυπτίων και από την ειδωλολατρία αυτών και να τους διδάξει την αληθινή λατρεία του Θεού.

β) Ο Ιησούς ήταν ο πρώτος Διδάσκαλος και στους Ιουδαίους και στους Εθνικούς, διδάσκοντας και αποκαλύπτοντας τον αληθινό Θεό, Θεό αγάπης ελέους και οικτιρμών.

2) α) Ο Μωϋσής βεβαίωσε τη διδασκαλία του με θαύματα.

β) Το ίδιο και ο Ιησούς, λέγοντας: «Τα έργα τα οποία εγώ κάμνω εν τω ονόματι του Πατρός μου, ταύτα μαρτυρούσι περί εμού.» (Ιωάν. 10:25, 37, 38)

3) α) Ο Μωϋσής ενήστευσε σαράντα ημέρες και νύχτες.

β) Το ίδιο έπραξε και ο Ιησούς.

4) α) Ο Μωϋσής έδωσε στο λαό άρτο στην έρημο, το Μάννα.

β) Ο Ιησούς έδωσε στο λαό τον άρτο της ζωής, το Μάννα εξ ουρανού κατελθόντα.

5) α) Ο Μωϋσής απέστειλε δώδεκα κατασκόπους.

β) Ο Ιησούς Χριστός απέστειλε δώδεκα Αποστόλους να επισκεφθούν όλα τα έθνη.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

Ουδέποτε υπήρξε προφήτης όπως ο Μωϋσής και όπως ο Ιησούς. Ο Ησαΐας δεν έκαμε θαύματα, ούτε ο Ιερεμίας διεκήρυξε νέο Νόμο. Ο Δανιήλ δεν καθιέρωσε νέο σύστημα λατρείας. Μπορούμε να

ανιχνεύσουμε την ιστορία, χριστιανική και ειδωλολατρική και όλες τις βιβλιοθήκες και τα μουσεία, πουθενά δεν βρίσκουμε τις φράσεις «ως εμέ» εφαρμοζόμενες στους δύο αυτούς ελευθερωτές, έως ότου έλθουμε στον εκ Ναζαρέτ Προφήτη. Και πρέπει να παρατηρήσουμε προσεκτικά τη φράση: «Αυτού ακούετε» του Μωϋσή και του Πέτρου στις Πράξεις 3:23: «Και πάσα ψυχή, ήτις δεν ακούσει (υπακούσει) του προφήτου εκείνου, θέλει εξολοθρευθή εκ του λαού.» Ήταν ο Ιησούς ο προφήτης εκείνος περί του οποίου ο Μωϋσής μίλησε.

Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΡΡΙΨΗΣ

Οι παρελθούσες γενεές απέρριψαν τους προφήτες χωρίς οι αμαρτήσαντες να εξολοθρευθούν. Αλλά η γενεά, η οποία απέρριψε τον Ιησού, κατεστράφηκε αθλίως μη ακούσασα τον προφήτη Εκείνο. Μπορούσε ο Μωϋσής να προέβλεπε αυτό; Κατανόησε πλήρως τους λόγους;

«Προφήτην εκ των αδελφών σας, ως εμέ, θέλει αναστήσει εις εσάς, Κύριος ο Θεός σας, αυτού θέλετε ακούσει κατά πάντα όσα αν λαλήση προς εσάς, και πάσα ψυχή ήτις δεν ακούσει (υπακούσει) του προφήτου εκείνου, θέλει εξολοθρευθή εκ του λαού.» (Πράξ. 3:22, 23, 7:37, Δευτ. 18:17-19)

Βέβαια το βαθύτερο νόημα των λόγων αυτών θα κατανοηθεί και εφαρμοστεί κατά τη διάρκεια της Χιλιετούς Βασιλείας.

Εάν οι μακρές και λεπτομερείς προφητείες του Λευϊτικού κεφ. 26 και Δευτερονομίου κεφ. 33 ήταν πρόγραμμα του μέλλοντος του Ισραήλ, δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι η σύντομη πλην σαφής έκθεση περί του ερχομένου Προφήτη στον κόσμο, διαγράφει πρόγραμμα με καθαρή προσωπογραφία Εκείνου; Όχι μόνο προλέχθηκε κατά τρόπο πλήρη η ιστορία, αλλά και η προσωπικότητα και ο χαρακτήρας Εκείνου με τους λόγους «ως εμέ».

Η σκιαγραφία αυτή δόθηκε προς παρατήρηση γενεών κατόπιν γενεών, και κανένας δεν φανερώθηκε ως «ως εμέ» στο Ισραήλ, καθ' όλους τους διαρρέυσαντες 15 αιώνες από το Μωϋσή.

Ο Δαβίδ, ο άνθρωπος κατά την καρδία του Θεού, καθοδήγησε και edίδαξε το λαό. Βασιλείς και προφήτες παρέλευσαν στο Ισραήλ, πλην κανένας δεν ανταποκρίθηκε στην περιγραφή του προφήτη Εκείνου, «ως εμέ».

Μετά παρέλευση 15 αιώνων, ο Ιησούς από την πόλη Ναζαρέτ εμφανίσθηκε και ιδού κάθε πτυχή του εικονισθέντος μπορεί να αναγνωρισθεί και δεν ρωτάμε: «Συ είσαι ο ερχόμενος ή άλλον προσδοκώμεν», διότι η ομοιότητα αυτού με το

Μωϋσή είναι καταφανής. Ελευθερωτής, Αρχηγός, Σωτήρας, Νομοθέτης, Μεσίτης, Δικαστής, Προφήτης, Ιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ, θεράπων/δούλος και Υιός του Θεού, μέγας και εντούτοις ταπεινός και πράος και όμως άκαμptos σχετικά με το θείο θέλημα, με συμπάθεια και στοργή, ακόμη και μέχρι δακρύων και αυτοθυσίας. Υπήρξε κανένας όπως ο Μωϋσής και ο Ιησούς, όπως ο Ιησούς και ο Μωϋσής;

Εάν παρατηρήσει κανείς αυτές τις δύο προσωπικότητες στο όρος της Μεταμόρφωσης, γεννάται το ερώτημα: Παρατήρησαν ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης τη σχετική ομοιότητα των δύο αυτών υπηρετών του Υψίστου;! Δεν γνωρίζουμε. Υπάρχει όμως βαθύτερη έννοια από την παραβολή των μορφών και μόνο κατόπιν της Πεντηκοστής κατανόησαν την υπερτερότητα του ενός, στον οποίο πρέπει να υπακούουμε: «Αυτού ακούετε.»

«ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΩΣ ΕΜΕ»

Πόσο θαυμάσια ο Κύριος Ιησούς ανταποκρίνεται στην περιγραφή αυτή! «Προφήτην ως εμέ» και μερικά σημεία ομοιότητας παρέχονται με τη διακήρυξη του ίδιου του Θεού περί του Μωϋσέως, στον Ααρών και τη Μαριάμ:

«Δεν εφοβήθητε να λαλήσητε εναντίον του θεράποντός μου Μωϋσέως;» (Αριθμ. 12:8)

«Ακούσατε τώρα τους λόγους μου: Εάν είναι μεταξύ σας προφήτης, εγώ ο Κύριος δι' οπτασίας θέλω γνωρισθή εις αυτόν, καθ' ύπνον θέλω λαλήσει προς αυτόν. Δεν είναι ούτως περί του θεράποντός μου Μωϋσέως εν όλω τω οίκω μου, ούτος είναι πιστός, στόμα προς στόμα θέλω λαλήσει προς αυτόν, και φανερώς, και ουχί δι' αινιγμάτων, και το πρόσωπον του Κυρίου θέλει βλέπει.» (Αριθμ. 12:6-8)

Στους άλλους προφήτες ο Θεός φανέρωνε το άγγελμά του με οράσεις ή ενύπνια, στο Μωϋσή όμως ο Θεός μίλησε πρόσωπο προς πρόσωπο. Τώρα, «ο Μωϋσής, αληθώς, ήτο πιστός εις όλον τον οίκον του Θεού, ως θεράπων, αλλ' ο Χριστός ως Υιός.» Οποία οικειότητα Πατέρα και Υιού! Δεν έθεσε ο Θεός τους λόγους του στα χείλη του Χριστού; «Τους λόγους τους οποίους εγώ λαλώ προς υμάς, απ' εμαυτού δεν λαλώ.» (Ιωάν. 14:10) Και πάλιν: «Πάντα όσα ήκουσα παρά του Πατρός μου, εφανέρωσα εις εσάς.» (Ιωάν. 15:15) «Διότι εγώ απ' εμαυτού δεν ελάλησα, αλλ' ο πέμψας με Πατήρ, αυτός μοι έδωκεν εντολήν, τι να είπω και τι να λαλήσω. Και εξεύρω ότι η εντολή αυτού είναι ζωή αιώνιος. Όσα λοιπόν λαλώ εγώ, καθώς μοι είπεν ο Πατήρ, ούτω λαλώ.» (Ιωάν. 12:49, 50)

* * *

Μαρία, Μάρθα και Λάζαρος

**«Λέγει προς αυτόν η Μάρθα,
ναι, Κύριε, εγώ επίστευσα,
ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του
Θεού, ο ερχόμενος εις τον κόσμον.»
(Ιωάν. 11:27, Λουκ. 10:38-42)**

Μπαίνουμε σε μία μικρή οικογένεια της Βηθανίας, αποτελούμενη από το Λάζαρο και τις δύο αδελφές του, τη Μάρθα και τη Μαρία, στην περίπτωση της επίσκεψης του Ιησού στον οίκο τους. Η Μάρθα παραπονέθηκε επειδή η Μαρία δεν βοηθούσε αυτή στην προετοιμασία του φαγητού και προτίμησε να παρακαθήσει στα πόδια του Ιησού και να τον ακούει. Ο Λάζαρος, ο αδελφός τους, λίγο καιρό αργότερα ασθένησε και απεβίωσε. Φαίνεται ότι και οι τρεις στην οικογένεια πίστευαν στον Ιησού, αποδεχόμενοι αυτόν ως τον Υιό του Θεού και ως τον προλεχθέντα Μεσσία.

Στην αναγραφή της κατ' οίκο επίσκεψης του Ιησού αποκαλύπτονται οι δύο διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες των δύο αδελφών. Η Μαρία αγαπούσε τον Κύριον κι εδαπάνησε τον περισσότερο χρόνο στο να ακούει τα ανεπανάληπτα λόγια του Κυρίου. Η Μάρθα αγαπούσε τον Κύριον εξίσου, πλην εξεζήτησε να εκφράσει την αφοσίωσή της στην κάλυψη των φυσικών αναγκών και στην ανάπαυση του Διδασκάλου.

Όταν ο Λάζαρος, ο αδελφός της Μάρθας και της Μαρίας, ασθένησε βαριά (Ιωάν. 11:20-27), αυτές ειδοποίησαν τον Ιησού, ελπίζοντας, ότι θα ερχόταν άμεσα στην οικία τους και θα αποκαθιστούσε την κλονισμένη υγεία του αδελφού τους. Αλλά ο Ιησούς περίμενε δύο μέρες και κατόπιν είπε στους μαθητές του: «Λάζαρος ο φίλος μας κοιμήθη, αλλά υπάγω δια να εξυπνίσω αυτόν.» Αντιλαμβανόμενος, ότι οι μαθητές του δεν κατενόησαν την έννοια των λόγων του, ο Ιησούς είπε σε αυτούς με σαφήνεια: «Ο Λάζαρος απέθανε.» (Ιωάν. 11:1-14)

Σε αυτή την αφήγηση τονίζεται με έμφαση μία των μεγάλων αληθειών της Γραφής, η οποία είναι, ότι ο Κύριος θεωρεί τους νεκρούς ως κοιμηθέντες. Οι κοιμώμενοι δεν έχουν αισθήσεις. Ομοίως και οι νεκροί. Οι κοιμώμενοι στο θάνατο θα αφυπνιστούν, γιατί ο Θεός υποσχέθηκε ανάσταση και αποκατάσταση των νεκρών. Ο Ιησούς είπε περί του Λαζάρου, «υπάγω δια να εξυπνίσω αυτόν» και πράγματι έπραξε αυτό, σαν απεικόνιση του τρόπου με τον οποίο η θεία δύναμη μέλλει να πραγματοποιήσει την έγερση εκ του θανάτου και μάλιστα όλων των νεκρών του ανθρωπίνου γένους.

Επιστρέφοντας στη Βηθανία και πλησιάζοντας την οικία της Μάρθας και της Μαρίας, η Μάρθα εξήλθε προς προϋπάντηση του Ιησού, λέγοντας προς αυτόν: «Κύριε, εάν ήσο εδώ, ο αδελφός μου δεν ήθελεν αποθάνει.» Ο Ιησούς απήντησε: «Ο αδελφός σου θέλει αναστηθή» και η Μάρθα

αποκρίθηκε: «εξεύρω ότι θέλει αναστηθή εν τη εσχάτη ημέρα.»

Εδώ η Μάρθα αποκαλύπτει τη γνώση και πίστη της περί της μεγάλης αλήθειας της ανάστασης των νεκρών που εκτίθεται στις Γραφές, περί της μεγάλης δωρεάς που θα επέλθει στην ανθρωπότητα εν «τη εσχάτη ημέρα». Αυτή η «εσχάτη ημέρα» δεν είναι το τέλος του κόσμου, αλλά ο τελευταίος αιώνας του μεγάλου σχεδίου της θείας σωτηρίας. Πέραν αυτής της ημέρας στο θαυμαστό σχέδιο της σωτηρίας θα υπάρξει αιωνιότητα ευτυχίας, ατελεύτητη ζωή για τον αποκαταστηθέν γένος στην αρχική τελειότητα.

Όταν η Μάρθα εξέφρασε την πίστη της στο θέμα της ανάστασης, ο Ιησούς της είπε: «Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή, ο πιστεύων εις εμέ και αν αποθάνη, θέλει ζήσει. Και πας όστις ζη και πιστεύει εις εμέ, δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα. Πιστεύεις τούτο;» (Ιωάν. 11:25, 26) Η Μάρθα απήντησε: «Ναι, Κύριε, εγώ επίστευσα, ότι συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο ερχόμενος εις τον κόσμον.» (εδάφιο 27)

Η βεβαίωση της Μάρθας για την ισχυρή πίστη της φανέρωσε το θεμέλιο αυτής της πίστης. Αυτό ήταν η ακράδεντη πεποίθησή της, ότι ο Ιησούς ήταν ο Υιός του Θεού, ο επαγγελθείς Μεσσίας. Αυτή είχε κατανοήσει δια του Αγίου Πνεύματος, ότι ο Μεσσίας ήταν εκείνο το υποσχεθέν «σπέρμα» του Αβραάμ που έμελλε να ευλογήσει όλες τις φυλές της γης (Γέν. 12:3, 22:18). Πίστευε με βεβαιότητα,

ότι μέσω του Χριστού (Μεσσία) θα καταργιόταν ο θάνατος και όλοι οι αιχμάλωτοι του θανάτου θα ελευθερώνονταν. Πίστευε, ότι μετά την αφύπνιση εκ του θανάτου, οι άνθρωποι θα είχαν το προνόμιο να γνωρίσουν τον αληθινό Θεό και τον Κεχρισμένο Αυτού και την ευκαιρία να υπακούσουν στους νόμους της Βασιλείας, κάτω από ευνοϊκές συνθήκες και να ζήσουν αιωνίως επί της γης σε υγεία, ειρήνη και ευτυχία.

Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του (Ιωάν. 12:1-3), ότι θα μετέβαινε στη Βηθανία, για να αφυπνίσει το Λάζαρο εκ του ύπνου του θανάτου. Και πράγματι αυτό έπραξε. Ιστάμενος προ του μνήματος «μετά φωνής μεγάλης εκραύγασε: Λάζαρε ελθέ έξω. Και εξήλθεν ο τεθνηκώς.» (Ιωάν. 11:43) Έξι ημέρες βραδύτερα επέστρεψε στη Βηθανία. Η Μάρθα και η Μαρία έκαναν δείπνο στον Ιησού, ήταν δε και ο Λάζαρος παρών. Δεν ήταν ένα φάντασμα, αλλά αυτός ο ίδιος άνθρωπος, όπως προηγουμένως.

Η ουσία των αναγραφομένων είναι, πως ο θάνατος ονομάζεται στις Γραφές ύπνος, γιατί ο θάνατος του Χριστού εξασφαλίζει την έγερση όλων των στα μνήματα βρισκομένων. Και πως η ανάσταση θα λάβει χώρα «εν τη εσχάτη ημέρα», όταν θα είναι η παρουσία του Χριστού, επειδή Αυτός είναι η ζωή, ο ζωοδότης και η ανάσταση.

Ο ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΤΥΦΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Εάν όμως περιπατώμεν εν τω φωτί καθώς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ’

αλλήλων και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας.» (Α΄ Ιωάν. 1:7)

Η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού είναι ένα άλλο θαύμα του Ιησού που αποσκοπούσε να εξεικονίσει το θαυμαστό έργο της αποκατάστασης, που θα επιτελεσθεί τον προσδιορισμένο χρόνο χάριν της ανθρωπότητας. Η έλλειψη όρασης του τυφλού εκείνου ανθρώπου ήταν εξεικόνιση της πνευματικής τύφλωσης που επήλθε επί της πλειονότητας του ανθρωπίνου γένους ένεκα της αρχικής προπατορικής αμαρτίας. Είναι μία των αποδείξεων της καταδίκης του θανάτου, που επεβλήθηκε επί όλης της ανθρωπότητας. Αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του «θνήσκων θέλεις αποθάνει» και ο Απ. Παύλος μας πληροφορεί κατά θετικό τρόπο, ότι «πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ.» (Α΄ Κορ. 15:21, 22)

Αλλά «πάντες εν Χριστώ θέλουσι ζωοποιηθή» μας βεβαιώνει ο Απ. Παύλος. Το χρυσό εδάφιό μας διαγγέλλει, ότι το αίμα του Χριστού μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία, πράγμα που δηλώνει, ότι μέσω Αυτού η ποινή του θανάτου τελικά θα τεθεί κατά μέρος. Οι κατά τον παρόντα αιώνα ακόλουθοι του Κυρίου είναι εκείνοι που ειδικά αναφέρονται στο χρυσό εδάφιό μας και ήδη ελευθερώνονται από την αμαρτία με βάση την πίστη εν Χριστώ και στην πραγματικότητα θα ελευθερωθούν από το θάνατο κατά την «πρώτη ανάσταση». Αλλά στο Χιλιετή Αιώνα η αντιλυτρωτική αξία της θυσίας του

Χριστού και ο εκ της αμαρτίας καθαρισμός θα εφαρμοσθεί σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, η οποία τότε θα πιστεύσει και κατά το πλείστον θα υπακούσει με χαρά.

Αυτό σημαίνει, πως στον ορισμένο παρά Θεού καιρό, οι οφθαλμοί όλων των τυφλών θα ανοιχθούν και κάθε εκδήλωση θανάτου θα εξαλειφθεί. Ο Ησαΐας έγραψε: «Τότε οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουσιν ανοιχθή και τα ώτα των κωφών θέλουσιν ακούσει. Τότε ο χωλός θέλει πεδά ως η έλαφος και η γλώσσα του μογιάλου θέλει ψάλλει.» (Ησ. 35:5, 6)

Ακόμη και αυτοί οι νεκροί θα αφυπνισθούν, επειδή ελυτρώθηκαν με το πολύτιμο αίμα του Χριστού. Επί του σημείου αυτού αναγιγνώσκουμε: «Και οι λελυτρωμένοι του Κυρίου θέλουσιν επιστρέψει και ελθεί εν αλαλαγμώ εις την Σιών και ευφροσύνη αιώνιος θέλει είσθαι επί της κεφαλής αυτών, αγαλλίασιν και ευφροσύνην θέλουσιν απολαύσει, η λύπη δε και ο στεναγμός θέλουσι φύγει.» (Ησ. 35:10)

Η «τύφλωση» χρησιμοποιείται στις Γραφές ως συμβολισμός της έλλειψης κατανόησης θείων αληθειών. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Υμών δε οι οφθαλμοί είναι μακάριοι, διότι βλέπουσι, και τα ώτα σας, διότι ακούουσιν.» (Ματθ. 13:16) Υπήρχαν πολλοί στις ημέρες του Ιησού που απολάμβαναν καλής φυσικής όρασης, αλλά ήταν τυφλοί για την αλήθεια του Ευαγγελίου. Το ίδιο τυγχάνει αληθινό και σήμερα. Μόνο

εκείνοι, στους οποίους χορηγήθηκε από τον Κύριο πνευματική όραση, μπορούν να δουν τις μεγάλες αλήθειες του θαυμαστού σχεδίου της σωτηρίας.

Κατά τη διάρκεια των διαρρεύσαντων αιώνων γενικά ο κόσμος της ανθρωπότητας υπήρξε τυφλός όσον αφορά το θείο λόγο. Η Αγία Γραφή ομοιάζει τις θείες αλήθειες ως «βιβλίον», το οποίο ούτε ο μορφωμένος ούτε ο αμόρφωτος άνθρωπος μπορεί να αναγνώσει. Αλλά μας λέγεται, ότι έρχεται καιρός κατά τον οποίο θα γίνει αλλαγή. Διαβάζουμε: «Και εν εκείνη τη ημέρα, οι κωφοί θέλουσιν ακούσει τους λόγους του βιβλίου και οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουσιν ιδεί, ελευθερωθέντες εκ του σκότους και εκ της ομίχλης.» (Ησ. 29:10-18)

Οι πνευματικά τυφλοί άνθρωποι περιγράφονται στη Βίβλο ως έχοντες «κάλυμμα» περικαλύπτον τα πρόσωπά τους. Αλλά ο Κύριος μας διαβεβαιώνει, ότι κατά τη Βασιλεία του Μεσσία, που συμβολίζεται με όρος, αυτό το κάλυμμα θα αφαιρεθεί. Διαβάζουμε: «Και εν τω όρει θέλει αφανίσει το πρόσωπον του περικαλύμματος του περικαλύπτοντος πάντας τους λαούς και το κάλυμμα το καλύπτον επί πάντα τα έθνη.» (Ησ. 25:7)

Το αποτέλεσμα αυτού θα είναι, ότι η γνώση του Κυρίου θα καλύπτει πλήρως τη γη, καθώς τα ύδατα σκεπάζουν τη θάλασσα. (Ησ. 11:9)

Όταν ο Ιησούς θεράπευσε τον τυφλό, όπως αναγράφεται στο Ιωάν. 9:13-38, οι Φαρισαίοι δεν ευαρεστήθηκαν. Προσπάθησαν με κάθε τρόπο να

αρνηθούν τη γνησιότητα του θαύματος αυτού, δηλαδή ότι αυτό αποτελούσε απόδειξη της ευλογίας του Θεού επί της διακονίας του Ιησού. Αυτοί επέμεναν στο ότι δεν έπρεπε να γίνει ένα τέτοιο έργο την ημέρα του Σαββάτου, και το γεγονός ότι έκαμε αυτό την ημέρα αυτή, σημαίνει ότι ο Ιησούς ήταν αμαρτωλός.

Ο άνθρωπος που ήταν τυφλός ξαφνιάστηκε από αυτή την αντιλογία. Η απόκρισή του προς τους Φαρισαίους ήταν: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν εξεύρω, εν εξεύρω, ότι ήμην τυφλός, και τώρα βλέπω.» (Ιωάν. 9:25) Αλλά ο απλός αυτός άνθρωπος δεν μπορούσε να αντιπαραβληθεί με τους Φαρισαίους σε συζητήσεις περί του Νόμου. Τελικά τον απέρριψαν εκ του μέσου αυτών. Ο Ιησούς συνάντησε αυτόν και τον ρώτησε, εάν αυτός πιστεύει στον Υιόν του Θεού, και ο θεραπευθείς είπε: «Τις είναι, Κύριε, δια να πιστεύσω εις αυτόν; Και ο Ιησούς είπε προς αυτόν: Και είδες αυτόν και ο λαλών μετά σου, εκείνος είναι. Ο δε είπε: Πιστεύω, Κύριε, και προσεκύνησεν αυτόν.» (Ιωάν. 9:34-38) Η ουσία, λοιπόν, των λεγομένων είναι, ότι ο κόσμος είναι τυφλός ως προς την αλήθεια, εκτός εκείνων των οποίων ο Κύριος αποκαλύπτει το σχέδιό του. Θα ανοιχθούν όμως όλων οι αφθαλμοί, όταν η Βασιλεία του Θεού, για την οποία προσευχόμεσθε να έλθει, θα εγκαθιδρυθεί και τότε θα γνωρίσουν οι άνθρωποι από μικρού έως μεγάλου τις έξοχες αλήθειες της σωτηρίας εν Χριστώ Ιησού

και οι υπακούοντες θα λάβουν το δώρο της αιώνιας ζωής.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ

«Και ο Πιλάτος είπε προς αυτόν: Λοιπόν βασιλεύς είσαι συ; Απεκρίθη ο Ιησούς: Συ λέγεις, ότι βασιλεύς είμαι εγώ. Εγώ δια τούτο εγεννήθην, και δια τούτο ήλθον εις τον κόσμον, δια να μαρτυρήσω εις την αλήθειαν. Πας όστις είναι εκ της αληθείας, ακούει την φωνήν μου.» (Ιωάν. 18:37)

Γενικώς πιστεύεται, ότι ο θάνατος του Ιησού επί του σταυρού προήλθε από την κατά αυτού ψευδή μαρτυρία των κατηγορών του. Αυτό όμως δεν αληθεύει. Δύο κύριες κατηγορίες εγέρθηκαν κατά του Ιησού. Μία ήταν ότι ο Ιησούς αξιούσε για τον εαυτό του ότι είναι Υιός του Θεού. Αυτό λέχθηκε κατά λέξη ενώπιον του Αρχιερέα (Ματθ. 26:63, 64). Οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ισραήλ δεν πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Υιός του Θεού. Επομένως κατ' αυτούς η κατά αυτού κατηγορία δεν ήταν ψευδής. Ο λόγος έγκειται στο ότι δεν ήταν προετοιμασμένοι να δεχθούν τη μεγάλη αυτή αλήθεια.

Έχουμε παρόμοια εικόνα, όταν ο Ιησούς παρουσιάστηκε ενώπιον του Πιλάτου. Οι θρησκευτικοί άρχοντες οι εκζητούντες το θάνατο του Ιησού, εγνώριζαν πως η αξίωση του Ιησού περί θείας υιότητας δεν θα ενοχλούσε τον Πιλάτο. Αυτό αποτελούσε θρησκευτικό ζήτημα και η ρωμαϊκή κυβέρνηση παραχωρούσε στους κατακτηθέντες

λαούς το δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας. Αλλά οι κατηγοροί του Ιησού γνώριζαν, πως ο Πιλάτος δεν μπορούσε να παραβλέψει ή να αγνοήσει την αξίωση του Ιησού ότι ήταν βασιλέας. Αυτό θα ήταν προδοσία απέναντι της Ρώμης.

Ο Πιλάτος όμως δεν επηρεάστηκε εκ τούτου, ότι ο Ιησούς προσδοκούσε να ιδρύσει βασιλεία και ότι αξιούσε βασιλική θέση. Εγνώριζε πως ο Ιησούς δεν είχε στρατό για να προβεί σε κάτι τέτοιο και εάν επιχειρούσε να καταστεί βασιλέας των Ισραηλιτών, σε αντίθεση και πρόκληση της ρωμαϊκής κυριαρχίας, το κίνημα αυτό αμέσως θα καταστέλλοταν. Αλλά κάτω από τις τότε περιστάσεις, ο Πιλάτος θεώρησε καθήκον του να υποβάλλει μερικές ερωτήσεις εκ του προχείρου, εάν πράγματι ο Ιησούς ήταν βασιλέας εων Ιουδαίων.

Πιθανόν να υπέθεσε, ότι ο Ιησούς θα αρνείτο τούτο κι έτσι το όλο θέμα θα έκλεινε, χωρίς περαιτέρω διαδικασίες. Αντί απάντησης ο Ιησούς ρώτησε αυτόν: «Αφ' εαυτού λέγεις συ τούτο ή άλλοι σοι είπον περί εμού;» Ο Πιλάτος αποκρίθηκε: «Μήπως εγώ είναι Ιουδαίος; το έθνος το ιδικόν σου και οι αρχιερείς σε παρέδωκαν εις εμέ, τι έκαμες;» (Ιωάν. 18:33-35)

Ο Ιησούς γνώριζε, ότι δεν είχε πράξει τίποτε το άξιο ποινής θανάτου κατά το ρωμαϊκό δίκαιο. Γνώριζε επίσης ότι οι κατηγοροί του είχαν δίκαιο κατηγορούντες τον, ότι αξιούσε να είναι βασιλέας, για αυτό το λόγο είπε στον Πιλάτο: «Η βασιλεία η εμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου, εάν η βασιλεία

η εμή ήτο εκ του κόσμου τούτου, οι υπηρέται μου ήθελον αγωνίζεσθαι, δια να μη παραδοθώ εις τους Ιουδαίους, τώρα δε η βασιλεία η εμή δεν είναι ενταύθεν.» (Ιωάν. 18:36)

Ο Πιλάτος κατενόησε εξ αυτών, ότι ο Ιησούς προσδοκούσε να ιδρύσει βασιλεία και στην πραγματικότητα αξιούσε ότι είναι βασιλέας. Αλλά επίσης συνειδητοποίησε πως αυτή η για αυτόν φανταστική άποψη του Ιησού δεν αποτελούσε καμία άμεση απειλή για τη σταθερότητα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Παρόλα αυτά επεζήτησε επιπρόσθετες βεβαιώσεις περί αξίωσης του Ιησού και για αυτό τον ρώτησε απευθείας: «Λοιπόν, βασιλεύς είσαι συ;»

Σε αυτή την ερώτηση ο Ιησούς απήντησε: «Συ λέγεις, ότι βασιλεύς είμαι εγώ. Εγώ δια τούτο εγεννήθην, και δια τούτο ήλθον εις τον κόσμον, δια να μαρτυρήσω εις την αλήθειαν. Πας όστις είναι εκ της αληθείας, ακούει την φωνήν μου.» (Ιωάν. 18:37)

Εδώ έχουμε την ευθεία ομολογία της βασιλικής αξίωσης του Ιησού. Αλλά ο Πιλάτος δεν θεωρούσε τον Ιησού για άξιο θανάτου. Καθώς ήταν συνήθεια εκείνη την εποχή του έτους, ο Πιλάτος πρότεινε να απολύσει τον Ιησού, αλλά οι κατηγοροι προτίμησαν την απελευθέρωση του ληστή Βαραββά και εκζητούσαν με κραυγές τη σταύρωση του Ιησού. Ο Πιλάτος δεν βρήκε άλλη διέξοδο παρά να υποχωρήσει στην πίεση του όχλου.

Ακριβώς καθώς ήταν στον Πιλάτο απίστευτο το ενδεχόμενο ίδρυσης μιας βασιλείας εκ μέρους του Ιησού και επικείμενου κινδύνου της ρωμαϊκής ηγεμονίας, άλλο τόσο είναι απίστευτο στους άρχοντες της παρούσας εποχής, ότι η βασιλεία του Θεού πρόκειται να καταστεί πραγματικότητα. Ο Ιησούς είπε, πως «η βασιλεία η εμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου», πλην αυτό δεν σημαίνει, ότι όταν αυτή εγκαθιδρυθεί πλήρως δεν θα είναι επίγεια βασιλεία που θα κυβερνά όλους τους λαούς. (Ησ. 9:6, 7)

Η έκφραση του Ιησού «η βασιλεία η εμή δεν είναι εκ τούτου του κόσμου» απλώς σημαίνει, ότι ο Θεός δεν θα χρησιμοποιήσει κάποια επίγεια ατελή κυβέρνηση, ούτε ανθρώπινες μεθόδους, για να ιδρύσει την επαγγελθείσα βασιλεία του. Θα ιδρυθεί όμως επί της γης, και θα καλύψει όλο το πρόσωπο της υφελίου.

Ο Ιησούς μετά την εκ νεκρών ανάστασή του ανήγγειλε στους μαθητές του, ότι εδόθη σε αυτόν κάθε εξουσία και δύναμη στον ουρανό και στη γη. Αυτή η «παντοδυναμία» θα χρησιμοποιηθεί για την εγκαθίδρυση της βασιλείας του. Σαρκικές δυνάμεις δεν θα χρειασθεί. Ο Ιησούς θα είναι «Βασιλεύς Βασιλέων» και θα έχει μετ' Αυτού συντρόφους άρχοντες. Αυτοί θα είναι από τη μια πλευρά εκείνοι, οι οποίοι κατά τον παρόντα Ευαγγελικό αιώνα υπέφεραν και απέθαναν μετ' Αυτού. Αυτοί θα εξυψωθούν στη θεία φύση και θα είναι αόρατοι στους ανθρώπους. Αλλά θα έχει και ανθρώπινους

αντιπροσώπους, καλουμένους «άρχοντας» (Ψαλ. 45:16). Μέσω αυτών των αντιπροσώπων (αρχαίων αριστέων της προχριστιανικής περιόδου) θα επεκταθούν παγκοσμίως οι ευλογίες της δικαιοσύνης, ειρήνης και ζωής.

Οπότε οι κατά του Ιησού κατηγορίες υπήρξαν κατά μέρος ψευδείς και κατά μέρος αληθείς, αλλά οι κατήγοροι δεν εγνώριζαν την αλήθεια, καθώς δεν εγνώριζαν τις Γραφές, οι οποίες μαρτυρούν περί του Χριστού, του Κεχρισμένου του Υψίστου, και της βασιλείας του. Ο Ιησούς ήταν Υιός του Θεού και για αυτό ήλθε στον κόσμο για να λυτρώσει το γένος και να ιδρύσει τη βασιλεία του και να ανορθώσει, να αποκαταστήσει το ανθρώπινο γένος στην αρχική αρμονία με τον Θεόν και στην αποδοχή των δικαίων και αγαθών νόμων του, εκ των οποίων πηγάζει η ειρήνη, η ευτυχία και η αιώνια ζωή. Η Μεσσιανική Βασιλεία δεν θα είναι βασιλεία εκ του κόσμου αυτού, ούτε θα διέπεται από νομοθεσία και εξουσία του παρόντος αιώνα. Η νέα παγκόσμια διακυβέρνηση θα είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένη με τη θεία δικαιοσύνη και αγιότητα. Αυτή θα είναι δίκαια, αυστηρή και συνάμα αγαθή. Οι αγαπώντες το θέλημα του Θεού και του Υιού Αυτού θα αποκατασταθούν στην αρχική τελειότητα και ως άξια τέκνα του Υψίστου θα απολαύσουν την υποσχεθείσα αιώνια ζωή και ευδαιμονία. Για αυτό κι εμείς αναφωνούμε: Ελθέτω η βασιλεία σου, Κύριε!

A M H N